

ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Цімошинська О.В., кандидат економічних наук, доцент,
ПрАТ ВНЗ Міжрегіональна Академія управління персоналом, Україна

Шишов С.А., аспірант,
ПрАТ ВНЗ Міжрегіональна Академія управління персоналом, Україна

В умовах формування економіки знань здібність країн вироблювати та застосовувати знання, берегти й ефективно застосовувати наявний науково-технічний запас дозволяє діставати конкурентні переваги та прискорювати соціально-економічний розвиток суспільства. Наукові ідеї, інновації та нові технології стають головними факторами розвитку суспільства пліч-о-пліч із традиційними, а також зараджують вирішити проблему вичерпаності ресурсів, максимально раціонального їх використання.

Низькувата інноваційна активність суб'єктів господарювання обумовлена ланцюгом причин: наявністю чіткої стратегії впровадження наукоємних технологій; неприсутністю розвиненої інноваційної інфраструктури; орієнтацією на імпорт високотехнологічного обладнання; безвладною увагою до піднесенню власного науково-технічного потенціалу; недосконалість інструментів захисту прав інтелектуальної власності та ін. Основною завадою запровадження інноваційного розвитку є недостатній обсяг фінансових вкладень. Тому виникає необхідність у теоретичному обґрунтуванні та формуванні методів цілісного уявлення щодо запровадження фінансування інноваційного розвитку країни, що дасть можливість забезпечити оновлення матеріальної бази, збільшити обсяги виробництва, покращити ділову активність, випуску конкурентоспроможної на світових ринках продукції.

Перехід України до інноваційної моделі розвитку національної економіки є однією із можливих шляхів до підвищення якості економічного зростання [3, с. 9].

Варто зазначити, що пряме фінансування наближує здійснення наукових досліджень та освоєння новітніх галузей промисловості, а запровадження пільгових умов збільшує технічний рівень виробничої бази діючих підприємств, стимулює впровадження ними прогресивних технологій та результатів прикладних досліджень і новацій. Основними видами інноваційної діяльності є: науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи; розроблення технологій, розширення раніше освоєних виробництв на базі продуктивніших технологій; створення

промислового зразка та проведення промислових випробувань; придбання патентів, ліцензій і ноу-хау; інвестиційна діяльність, необхідна для реалізації інноваційних проєктів; сертифікація та стандартизація інноваційної продукції, а також матеріалів, необхідних для її виготовлення; маркетинг і організація ринків збуту інноваційної продукції; підготовка та перепідготовка кадрів для інноваційної діяльності.

Досвід розвинених країн світу демонструє про існування низки ефективних форм підтримки інноваційної сфери [1, с. 37-38]: гарантування державою позик, пільгове кредитування інноваційного підприємництва, податкові пільги щодо стимулювання науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, зменшення оподаткованого доходу, зменшення суми податкового зобов'язання, банківське кредитування, вкладання коштів у розвиток інноваційної інфраструктури, активне використання програмно-цільових методів у разі розподілу бюджетних коштів, зворотне та незворотне фінансування малих інноваційних фірм на конкурсних засадах, венчурний (ризиковий) капітал тощо. Кожна країна самостійно обирає співвідношення між зазначеними конфігураціями, як правило, враховуючи такі принципи [1, с. 38]: 1) податкові преференції повинні мати прозорі критерії та процедуру одержання, стимулювати всі підприємства інвестувати у власний інноваційний потенціал; 2) використання адресної допомоги для підприємств, чий проєкти мають виняткове значення для економіки чи безпеки країни; 3) урахування вимог до податкових стимулів: простота доступу, низький рівень витрат на адміністрування з боку держави та підприємств, гарантованість одержання стимулів у разі виконання вимог, стабільність правил; обґрунтованість та юридична захищеність методів акумуляції коштів тощо. Про ефективність міжнародного досвіду підтримки інноваційної діяльності демонструє знаходження високотехнологічних корпоративних структур на верху рейтингу найдорожчих брендів світу.

Для забезпечення інноваційного розвитку України варто здійснити комплекс заходів, а саме: розробити та впровадити цільову комплексну державну програму інноваційного розвитку; забезпечити захист прав інтелектуальної власності та сприятливого клімату для створення власних наукоємних виробництв; зміцнити банківську систему; стимулювати інвестування інноваційної сфери; налагодити взаємодію державного та підприємницького секторів щодо комерціалізації інновацій; розширити міждержавне співробітництво в галузі наукових розробок та інноваційної діяльності.

Отже, унаслідок неадекватної уваги до розвитку науково-технічної сфери, структурної деформованої національної економіки, домінування низько-технологічних виробництв виявлятиметься недостатній рівень використання інноваційного потенціалу України. Установлено, що для реалізації інноваційної діяльності варто використовувати різні джерела фінансування, оскільки кожне з них має свої переваги та недоліки. Відповідно вирішення наявних проблем планування, використання та управління фінансуванням інноваційного розвитку забезпечить конкурентоспроможність національної економіки.

Література:

1. Власова І. Особливості фінансування інноваційної сфери в розвинених країнах світу. *Вісник КНТЕУ*. 2019. № 1. С. 36-46.
2. Корольова-Казанська О. Джерела фінансування інноваційних проєктів підприємства. *Економічний аналіз*. 2021. Вип. 5. С. 280-283.
3. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2021 році: щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. К.: НІСД, 2022. 256 с.

ІНФОРМАЦІЙНІ ТА ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЇ В ТУРИЗМІ: ІННОВАЦІЙНІ АСПЕКТИ

Чеченко О.С., Ключівська Н.П., Ключівська Т.П.,
здобувачі першого (бакалаврського) рівня ВО*,
Львівський торговельно-економічний університет, м. Львів, Україна

У сучасному глобалізованому світі туризм є однією з найбільш динамічних галузей економіки. Розвиток інформаційних та Інтернет-технологій неодмінно впливає на цю галузь, вносячи інновації та покращуючи життя туристів. Саме Інтернет може стати «проривом» України у рекламний простір країн світу, ознайомлюючи потенційних закордонних туристів із можливостями українського туристичного бізнесу, перевагами відпочинку на курортах України та у системі сільського (зеленого) туризму.

Перш за все, інформаційні Інтернет-технології дозволяють потенційним туристам швидко та зручно знаходити необхідну інформацію про різні туристичні напрямки, готелі, ресторани, екскурсії

* Науковий керівник – Миронов Ю.Б., к.е.н., доцент